

4.

lava izmaglica postepeno se bistrila i postajao je svjestan da voda klizi niz njegovu glatku kožu. Isprva ga je zbunjivala lakoća kojom se kretao kroz vodu. Bilo je to nešto na što nije bio naučen do sada. Uvijek je postojala stanovita odbojnost od tog mokrog okruženja, strah od dubina, jeza koja ga prožima pri pogledu u modri bezdan.

Stalno je postojao grč da njegova oslabljena pluća neće izdržati i da neće dostići drugu stranu, doseći površinu, uhvatiti spas.

Sada je toga svega nestalo. On je slobodno plivao, nevjerojatnom brzinom grabeći dalje, dublje, s jasnim ciljem i vizijom.

Igra srebrnih iskri, poput jata incuna, sjala je u daljini i dozivala ga.

Osjetio je prijetnju iza sebe, okrenuo se i ugledao crnu mrlju u daljini kako se približava brzinom veće od njegove. Isprva mrlja nije imala oblik, izgledala je poput oblaka crne tinte koji se kovitla nošen morskoum strujom, no ubrzo su obrisi postali jasniji. Zlo koncentrirano u formi čudovišta, grabilo je prema njemu. Ponestajalo mu je vremena, ponestajalo mu je metara. Srebrna svijetlost bila mu je na dohvat, no mračna neman je bila još bliža. Osjećao je njen bijes, i njenu snagu.

Što je više bježao neman je sve više poprimala gigantske proporcije od kojeg se more gotovo zacrnilo.

Zastao je.

Čudovište je usporilo, osjećajući njegovu dilemu.

Okrenuo se.

Čudovište je stalo, nadimajući se, tjerajući ga da poklekne, da bježi dalje kako bi se ono slavodobitno moglo nahraniti njegovom nemoći.

Skupio se svu svoju volju, snagu i hrabrost. Stražnji dio tijela počeo je hvatati zalet. Pogledao je prema mjestu gdje su trebale biti njegove crno žute gumene peraje. Ugledao je srebrni rep koji se pokretao u ritmu kojim je on želio pokrenuti svoje noge.

Ruke? Srebrne peraje. Sve se konačno razbistrilo. Bio je u tijelu životinje, u tijelu delfina, u svom duhu.

Voda se uskovitlala pod njegovim repom, krenuo je prema naprijed.

Osjetio je paniku kako obuzima neman koja je počela uzmicati. To mu je dalo još veću snagu. Ubrzao je do svojih granica.

Zaletio se u crnilo pred sobom. Zvijer je kriknula.

Očekivao je hladni i grubi sraz s tom golemom masom. No doživio je samo golemo olakšanje. Crnilo se rastapalo u vodi i uskoro je more ponovo postalo gostoljubivo i toplo.

Još jednom se ogledao oko sebe, pa se vratio na svoju prijašnju putanju.

Srebrne iskre su ga i dalje čekale.

Stopio se s njima i svjedočio kako mu tijelo gubi formu, kako se raspršuje, a obuzima ga golema sreća.

Njegov ciničan um upleo se s komentarem.

„Sigurno sanjaš. Takva sreća nije namijenjena tebi.“

Kristalići srebra su se poput mjehurića uzdizali prema površini, ponovno se grupirajući u čvršću formu.

Ponovo je udisao zrak. Velika sjajna ptica, satkana od srebra i sunčevog zlata letjela je prema njemu. Hrlila je k njemu. Želio je to. Čvrsto ga je obuhvatila i zajedno su poletjeli put sunca.

Traka sunce što se probijala kroz balkonska vrata, škakljala ga po licu. Okrenuo se na bok hvatajući hlad. Gledao je u zid koji nije trebao biti na toj strani. Gdje je?

Nepoznati krevet, nepoznata soba i poznato lice u okviru vrata.

- Opet sam zaružio? – upitao je napučivši usne, počevši se po jednodnevnoj bradi.
- Pomalo. Ali nema veze. Pa nije ni čudo. Prošlu noć smo spavali u vlaku, a to se teško može nazvati spavanjem. Nitko ti neće zamjeriti. Ona dva ranoranioca i onako nisu nikome mjerilo. – osmjehnula mu se Lea i slegnula ramenima. – Jesi li se barem naspavao? Ja nisam.
- Nije ti dao mira? – upitao je zločesto Sebastian.
- Ako si pod tim mislio na hrkanje, da. No ja i onako nikada prvu noć nigdje ne spavam dobro. – Lea odmahne rukom zadržavši se i dalje uz dovratnik.
- Da li ja hrčem? – bojažljivo je upitao.
- Ne koliko ja znam. Spavaš izuzetno mirno. Ponekad sam imala osjećaj da uopće ne dišeš. Znala sam te promatrati da vidim da li ti se miče grudni koš.
- Gledala si me dok spavam? – iznenađeno upita Sebastian.
- Nadam se da te to ne smeta?
- Ne...malo mi je čudno...
- Dok si spavao, imao si izuzetno smireno i zadovoljno lice. Vjerojatno si sanjao lijepe snove. U budnom stanju ti je uvijek navučena nekakva melankolična maska. – zaključila Lea.
- Noćas očito nisam tako mirno spavao. – Sebastian se ogleda po plahti koja je izgubila svoju četvrtastu formu naboravši se u sredini.
- Sanjao si? – ozbiljno upita Lea.
- Da.

- Moraš nam sve ispričati, možda ima veze sa zmajevima.
- Nisam mislio to iznositi pred onom dvojicom. – Sebastian se uvuče u sebe i namršti.

Lea mu je prišla i zabrinuto sjela na susjedni krevet.

- Možeš li meni reći?
- Sanjao sam da nisam bio u svom tijelu i bilo mi je čisto ok. – prčkao je po rubu plahte ne gledajući je u oči. – Nisam bio u ljudskom obliku.
- Znači vidio si svog duha. – oduševljeno zaključila Lea. – I koji je?

Nije odmah odgovorio već ju je pogledao. Dugo ju je gledao. Kako joj je odgovor polako stizao, usta su iz osmjeha polako prelazila u razočaranu grimasu.

- Možda je to samo san, vjerojatno sam bio pod dojmom onog tvog transa od jučer. – pokušao ju je utješiti jer je vidio kako tone.
- Sumnjam. Ispričaj mi što se točno dogodilo. – pognute glave zamoli ga Lea.
- Plivao sam, bez ikakvog straha... - Sebastian je prilično detaljno opisao što se dogodilo, umanjujući značaj one nemani koja ga je proganjala i izbacivši pticu sa samog kraja priče.
- Delfin? – zamišljeno je kimnula pod snažnim dojmom te priče. – To je definitivno to. Moj san je imao sličnu atmosferu u nekoliko različitih tema. I svaki puta sam se osjećala izvrsno u tom svom izmijenjenom tijelu. Nevjerojatno savršen osjećaj dok sam letjela.
- Da, to je i mene iznenadilo. Uvijek sam zazirao od plivanja, osjećao nekakav strah spram mora, zato mi nije jasno od kud baš delfin. Što bi ja imao zajedničko s tom životinjom?
- Ja isto isprva nisam vidjela sličnost s orlom, osim po nosu.
- Nemaš orlovski nos! – usprotivi se Sebastian. – Imaš lijepi nos koji ističe tvoju osobnost.
- Možemo li ne pričati o mojim kompleksima.
- Ti imaš komplekse? – s nevjericom se nasmije Sebastian.
- Da, gospodine savršeni. – nadureno mu odgovori Lea.
- Trebamo li dovesti dizalicu da ga izvučemo iz kreveta? – čuo se Damjanov glas dok se uspinjao stubama.
- Ne ustaju svi s pijetlovima. – drsko mu odvrati Sebastian.
- Jesi li spreman za nove poduhvate? – upita ga Damjan.
- Spremniji nego ikad. – odgovori Sebastian i iskoči iz kreveta.
- Da ti složim doručak? – ponudi mu Lea. – Mi smo svi pojeli.
- Čime si ti to zaslužio da se ona tako brine za tebe? – provocirao je Damjan.
- To se i ja ponekad pitam. – pogledao je Leu stisnutih očiju.
- Mogu se ja i predomisliti. – Lea dignu nos i okrene se da će izaći.

Sebastianova ruka je zaustavi. Lea prvo pogleda u čvrsti stisak, a onda u Sebastiana.

- Nemoj se predomisliti. – duboko je udahnuo. – Volim tvoje doručke.

U prizemlju je Petar upravo isprobavao svoju opremu. Sve je natovarilo na sebe, čak i masku.

- Dobro ti stoji. – dobaci mu Sebastian prošavši pored njega na putu do kupaonice.
- Dobro jutro i tebi. – mrmljao je Petar muklo kroz masku dok mu se maglilo staklo.
- Otići ćemo do kampa, ali s mojim gumenjakom. – objasni Damjan kada se Sebastian vratio iz kupaonice. - Prve lekcije ćete dobiti u plićaku.

Ukrcali su pozamašnu opremu i dodatni rezervoar goriva. Damjan je uskočio zadnji, odvezavši užad. Motor je zabrundao i otisnuvši se od obale, uputili su se prema pješčanoj plaži pored kampa.

Sebastian je izvadio veliko pakovanje kreme za sunčanje i u debelim je namazima počeo nanositi po svim otkrivenim dijelovima tijela.

- Imaš još tu. – Lea mu prstom pokaže na vrh nosa, na jedno od mjesta gdje krema nije bila razmazana.
- Sad? – upita Sebastian nakon što je utrljao kremu na tom dijelu lica.
- Imaš još i tu. Čekaj. – umjesto da mu pokazuje Lea mu se približila i blagim pokretima razmazivala debele naslage kreme. – Nemoj pojesti kremu, ali moraš i usnice namazati, da ti ne izgore.
- Nemam se namjeru s nikim ljubiti. – mrmljao je Sebastian nerazgovjetno, uživajući u neočekivanoj masaži lica. Zbog buke motora čula ga je samo Lea.
- Sve jedno. Eto, sad je dobro.
- Ponudio bi ti protuuslugu, ali mislim da bi mi netko mogao zamjeriti. – protisne Sebastian i pogleda prema Petu preko Leinog ramena.
- Hvala, drugi put. – kimne Lea i obriše višak kreme na svoje gole noge.

Čamac je zaokrenuo oko rta i pred njima se pružala plaža usječena u stjenovitu potkovu. Damjan je iskočio u plićak i odvuкао čamac do najbližeg sidra obilježenog žutom bovom koja se valjuškala na površini.

- Hajde, oblačenje! Poslije ćemo još izvježbati skidanje i oblačenje opreme pod vodom. – upućivao ih je Damjan.

Kad je provjerio da su svi propisno opremljeni dao je znak za ulazak u vodu.

Vježbali su pražnjenje maske disanjem iz regulatora, kontrolirali plovnost kompenzatora upuhujući i ispuštajući zrak.

Lei je bio najgori prvi susret s regulatorom. Stavivši usnik u usta osjetila je kako joj se nadiže želudac i steže jednjak.

- Ja to ne mogu staviti u usta. Povratiti ću! – stenjala je Lea.

Petar se za smijuljio, a Lea ga je na to mrko pogledala.

- Diši duboko i ne razmišljaj o tome. – naredi joj Damjan.

Nakon nekoliko pokušaja uspjela je ne osjećati toliko jaki poriv. S vremenom je taj osjećaj počeo sve više jenjavati da bi na kraju u potpunosti iščezao. Trebala je procesuirati previše informacija u prilično kratkom roku, pa nije imala vremena razmišljati o refleksnom podizanju želuca.

- Danas nećemo ozbiljno zaranjati, neka vam se dojmovi malo slegnu. Sada bi mogli izvježbati bratsko disanje.
- Napokon! – Petar privuče Leu i poljubi je.

Nije pokazivao nikakvu namjeru da se zaustavi. Lea je dohvatila svoj regulator i ugurala mu ga u usta u trenutku kada su im se usne na trenutak razdvojile.

Sebastian se trudio ne gledati u njihovom smjeru. Osim toga nikako nije mogao uhvatiti sistem. Stalno je krivu ruku stavljao na krivo rame. Damjan ga je strpljivo ispravljao, no Sebastian je brzo gubio živce. Nije volio kada mu nešto ne ide od prve.

- Sutra ćemo zaroniti do prve spilje, čisto da dobijete osjećaj. Iako to nije sasvim spiljsko ronjenje biti će dosta zahtjevno. Orijehtacija je malo zeznutija, pa vas molim da se ne razdvajate. Uvijek pazite na svog partnera. Svaku promjenu treba unaprijed najaviti.

* * *

Damjan je bio upozoren na Sebastianov problem s astmatičnim napadima, koji su vrlo često bili povezani s provalom panike. Postojala je mogućnost da prilikom prvih zarona dođe do zapuhivanja. Sebastian je dio prošle noći proveo u meditaciji kako bi utjecao na samog sebe da do toga ne dođe. Pokušavao je utjecati na svoj centar za regulaciju CO₂ u mozgu, kako se ne bi javila ta glad za udahom. Znao je što znači ne moći udahnuti punim plućima i iskreno se pribojavao kako će proteći taj prvi zaron. Ovo do sada je bila šala, igranje u plićaku.

Sjedio je uz rub gumenog čamca i gledao u tekući indigo pod sobom. Ta beskrajna dubina stvarala mu je lagani grč u želucu. Čamac je klizio po površini, a onda su se počele pojavljivati tirkizne mrlje i znao je da se približavaju plićem dijelu. Dogovor je bio da će roniti uz stijene što opasuju Viranski odzir i za prvi puta, preroniti jedan kratki podvodni ulaz kako bi došli do prve spilje koju su turisti-ronioci najčešće posjećivali.

Damjan je prepustio Petru da priveže čamac za plutaču i dao znak da pod punom opremom uđu u more.

Nesiguran u svoju odluku, Sebastian je sjedeći na valjkastom boku gumenog čamca gledao kako mu se morska voda isprva odupire, a onda preljeva preko žuto-crnih peraja. Topla ruka primila ga je za nadlakticu.

- Sve će biti u redu. – umirivala ga je Lea.

Nasmiješio joj se zahvalno, gledajući u njeno pomalo izobličeno lice dok joj je maska podignuta na čelu, pritiskala obrve prema dolje.

Posljednje upute bile su izrečene iznad površine. Provjerili su svoju plovnost plutajući zaronjeni do razine očiju. Damjan je okrenuo svoj palac prema dolje.

Uslijedio je zaron.

Očekivao je onu savršenu tišinu koju je doživio u snu, dok je bio u tijelu delfina. No ovdje je cijeli dojam remetila gotovo zaglušujuća buka aparata za disanje, a bistrinu pogleda mutili mjehurići koji su se uzdizali prema površini.

Svi su morali dati znak da li je s njima sve u redu i tada su se uputili prema stijenama.

Damjan je krenuo prvi, Petar za njim, pa Lea i na začelju Sebastian.

Sebastian je udahnuo, izdahnuo i shvatio da može normalno disati. Panika je izostala. Bio je ponosan na sebe. Pokrenuo je peraje i osjetio kako ga nose dalje nego što je očekivao.

Osjećao se lagano. Ona oprema koja ga je opterećivala na površini sada kao da je srasla s njim, omogućujući mu tu nevjerojatnu trodimenzionalnu slobodu. Nešto nesvakidašnje. Vjerovao je da se tako još mogu osjećati jedino astronauti u bestežinskom stanju.

Plavetni prostor se otvarao pred njima i sve je za njega bilo novo, neotkriveno. Svaki detalj potpuno nepoznat.

Sunčeve zrake probijale su se kroz more, oživljavajući treperave točkice pijeska i sitnih životinja.

Neposredno pod površinom, morska trava lelujala je nošena u ritmu valova što se dodvoravaju stijenama. Na nekih metar ispod donje točke oseke, stijene su se uvlačile u dubinu tvoreći tako konkavni svod.

Damjan se podvukao pod svod i krenuo u lijevo prateći tu liniju. Na jednom dijelu je zastao, napravio polukružni okret, kako bi provjerio svoje sljedbenike.

Nastavili su plivati na nekih sedam metara dubine.

Lea je poslušno slijedila prvu dvojicu pazeći da održava isti ritam i brzinu kako se ne bi zaletjela u Petra ili pak previše odvojila. Povremeno se okretala da provjeri da li je Sebastian prati, a on bi joj svaki puta davao nekakve smiješne znakove rukama, dajući joj do znanja da je opušten i da se ne mora toliko brinuti. Nije je morao pogledati u oči, koje su sada u vodi i iza maske izgledale puno veće, da bi znao da se brine za njega, čuo joj je misli.

Privikavali su se na to novo okruženje plavičastih tonova. U jednom trenu Lea se trgne i sa svoje desne strane, na mjestu na kojem je do tada bila čvrsta stijena, ugleda tunel i u njegovoj dubini blještavo zelenkasto svjetlo. Poput male prizemljene zvijezde, svjetlost se rasipavala po tunelu i dozivala je. Nije to bio

zvuk, nije to bio glas, to je bila nekakva posebna energija koja ju je privlačila. Samo joj nije bilo jasno zašto Damjan i Petar nisu zastali kraj toga.

Zanemarivši upute koje su dobili od Damjana, Lea je skrenula u taj tunel, vučena neobičnom silom.

Podvodni dio stijene je lagano zavijao i na trenutak je Sebastian ispustio svoje prethodnike iz vida. Kada se pred njim ponovo pružio ravan potez vidio je pred sobom Petrovo dugo i vretenasto tijelo, a ispred njega još Damjana. Lea nije bilo. Ogleđao se oko sebe i pokušao je potražiti mislima. Osluškivao je. Ponovo je postao svjestan buke zraka dok izlazi iz regulatora. Zaustavio je dah kako bi što bolje čuo Leine misli u svojoj glavi. Vratio se nekoliko metara u nazad i pred sobom ugledao rupu promjera ne veću od dva metra. Samo ronjenje mu je do sada utjerivalo dovoljno straha u kosti, a ideja da se još zavlači u nekakve rupetine iz kojih može vrebati tko za što, bila mu je još odbojnija. No bio je uvjeren da je Lea baš ovdje i da iz tog smjera dopiru njene misli. Prvih par metara, iako već prilično slaba, vidljivost je bila koliko-toliko prihvatljiva, no onda je shvatio da jednostavno nema smisla ići dalje. Dohvatio je svoju podvodnu svjetiljku i drhtavim rukama napipao prekidač. Uski snop svjetla rasuo se po do sada mračnom tunelu.

Nešto se pomaklo u njegovoj blizini. Nešto ga je dotaklo. Silovito se trgnuo i od tog trzaja lupio o strop tunela. Tijelo mu je protrnulo od straha i od udarca u glavu, no nije imao puno vremena razmišljati o boli jer je ponovo osjetio kako se nešto pomiče i dotiče mu peraju. Zacrnilo mu se pred očima. Isprva je mislio da gubi svijest, no bio je svjestan da predobro osjeća sve oko sebe. Slijedeća misao je bila da se ugasila svjetiljka, no tada je shvatio da se to crnilo razrjeđuje, poput one nemani iz njegovog sna. Okrenuo se prema izlazu te u zadnjem trenu ugledao krakove kako se prevlače preko ruba ulaza u tunel i životinja je nestala. Ponovo se okrenuo prema dubini tunela u namjeri da se vrati u potragu za Leom. Noge su mu zamahnule, no on je ostajao na mjestu. Nešto ga je čvrsto držalo uz sam svod tunela. Upro se još jače, no uporno se poput pračke, vraćao nazad. Uložio je krajnji napor i uspio se odvojiti od te pozicije te krenuti prema naprijed. Tada je uslijedio novi šok. Šum zraka postao je još glasniji, a mjehurići su skoro skroz zamutili vodu. Posegnuo je za manometrom i vidio kako se kazaljka ubrzano odmiče od broja 200 i sve više približava narančastoj, a onda i crvenoj, kritičnoj zoni.

Najlogičnije što je mogao napraviti bilo bi da se okrenuo prema izlazu iz tunela i isplivao prema površini. Umjesto toga on je paralizirano plutao usred mračnog tunela, ukočeno gledajući u osvijetljeni manometar i kazaljku koja se umirila na nuli. Iz mraka se promolila nečija ruka i zgrabila manometar. Njegov regulator zraka mu je još uvijek beskorisno stajao u ustima. S užasom u očima gledao je Leine prste kako grabe regulator i izvlače ga iz njegovih ukočenih usta. Izvadila je svoj regulator i dala ga njemu.

Čuo je kako vrišti u glavi:

"Diši, molim te diši!"

Instinkt za samoodržanjem je srećom bio jači od njegove mentalne blokade i tijelo mu se ponovo počelo puniti zrakom. Lea je lagano ispuštala mjehuriće zraka, prepuštajući mu i više od tri udisaja, kako ih je Damjan učio. Tada mu je dala znak pogledom i ponovo sebi stavila regulator.

Nakon nekoliko takvih izmjena, kada su već polako uhvatili ritam, dala mu je znak rukom pokazujući mu smjer u kojem će zajedno krenuti. Iako još uvijek po šokom, bio je uvjeren da je to suprotno od smjera iz kojeg je on došao, no ipak joj je vjerovao i prepustio se njenom vodstvu. Potpuni mrak na kraju tunela je postepeno dobivao sve svjetliju nijansu i klaustrofobičnu skučenost ubrzo je zamijenila prostrana unutrašnjost spilje.

Izronili su na površinu. Sebastian je još uvijek u ustima imao Lein regulator. Lea je duboko udahnula i nastavila još neko vrijeme tako disati, polako otpuštajući napetost nagomilanu upravo proživljenim stresom.

Posegnula je za regulatorom i izvukla ga iz njegovih usta. Udahnuo je u strahu, no zrak je bio iznenađujuće svjež.

Ogledao se po spilji koja je treperila neobičnom plavo-zelenom svjetlosti koja nikako nije moga potjecati od sunca jer je znao da su bili duboko u unutrašnjosti krševite mase.

Pokazala mu je na suprotnu stranu, gdje se iz mora izdizala kamena polica, poput male plaže. Otplivali su do tamo. Trebalo je uložiti priličnu snagu da se popnu na tu policu jer je kontakt s morem bio gladak i sklizav. Sebastianu je to prvom pošlo za rukom, pa je našavši se na suhom, pružio ruku prema Lei i izvukao je iz vode.

Tijelo mu je odjednom postalo neobično slabo i onemoćalo pa je skinuo sve sa sebe i sjeo na kamenu ploču. Bio je bijesan na nju, na sebe.

- Ne znam da li da ti budem zahvalan ili da se pošteno izderem na tebe. – protisnuo je kroz zube ne gledajući u njenom smjeru.
- I jedno i drugo, valjda. – rekla je svjesna svoje nepromišljenosti.
- Hvala. – rekao je mirnim tonom, a onda povisio glas, gledajući je mrko. – Pa što ti je bilo na pameti?
- Vidjela sam nešto. - skrušeno je priznala.
- Zar nisi mogla prvo objasniti, dati bilo kakav znak, a ne samo nestati? Premro sam od straha kad sam shvatio da te nema.
- Znam, bilo je prilično glupo od mene.
- Prilično? – Sebastian u čudu razrogači oči.
- Totalno glupo. Ali ovo je bilo jače od mene. Vjeruj mi, osjećala sam kako me nešto zove. Jednostavno sam se morala odazvati.
- Da te nisu možda dozivale morske sirene? – sarkastično upita Sebastian.
- Možeš me ismijavati, ali ja znam da nisam luda i da ovdje nečeg ima.

Skinula je prsluk s bocom, masku i peraje, pa prišla skliskom rubu, zagledavši se u morsku vodu koja kao da je sama isijavala tu neobičnu svjetlost.

Mokri kupaći kostim joj je dodatno hladio kožu na pro hladnom spiljskom zraku. Obgrlila se rukama, pokušavajući shvatiti što joj se točno dogodilo.

- Oprosti, što sam bio grub. Spasila si me. Nemam se pravo ljutiti na tebe.
- Jesi li i ti vidio tu žarku svijetlost? – upitala ga je odsutno.
- Nisam vidio nikakvu svijetlost. – polako joj je prilazio.
- Kako si me onda našao?
- Slušao sam tvoje misli. – prišao joj je s leđa.

Zadrhtala je. Cijelo joj se tijelo treslo od studeni koja ju je obuzimala.

- Hladno ti je? – zabrinuto ju je upitao.
- Smrzavam se. – sada joj je i glas počeo drhtati.

Njegove tople ruke su je dotakle po ramenima i nadlakticama. Zadrhtala je još jače.